

съ болка узна, че тя била болна и не можала да излиза отъ кжщи.

Цвѣтко се натужи много. Той отиде дома на Ружа и намѣри страшна картина: на външната врата се развѣваше черенъ платъ, едно скръбно известие бѣ лепнато на стената. По него Цвѣтко прочете, че Ружиниятъ баща славно загиналъ на бойното поле при изпълнение дълга си къмъ отечеството. Майката останала вдовица безъ срѣдства за живѣяне. Тя ходѣла по чужда работа да спечели нѣщо за храна, топливо и сапунъ. Настъпи гладъ, всички предмети, нуждни за хората, се свършиха или изпокриха. Трѣбваше човѣкъ да чака редъ по цѣль день на фурната да получи половинъ черенъ хлѣбъ за два дни.

Ружа оставала често гладна, не си доядала, та се разболѣла — единиятъ ѝ кракъ отече и тя окуца. Изъ кжщи тя можеше да се движи само съ патерица, която ѝ бѣха дали на болницата. Макаръ болкитѣ ѝ да бѣха голѣми и често нетърпими, Ружа не спираше никога отъ работа: умѣеше бързо и отлично да плете красиви чорапи, тантели и други домашни работи. За жалость, девайчето не можеше да излиза на двора, нито да стъпи на крака си.

Цвѣтко видѣ голѣмото нещастие на приятелката си, бедствието на майката ѝ, и често скритомъ отъ майка и дъщеря донасяше и оставяше на масата по малко хлѣбъ и сирене, увити въ единъ вестникъ.

Дойде пролѣтъ. Децата отъ прогимназията бѣха изведени на полето. Тъкмо що се разцвѣтѣваха цвѣтята и плоднитѣ дръвчета, Цвѣтко зърна една теменуга. Сърдцето му силно затуптѣ въ гърдичкитѣ. Той знаеше, че Ружа много обича теменугитѣ. Въ